

κατημένος ο Σουρής σ' αυτό το ζήτημα στάθηκε πολύ άτυχος, αφού η μοίρα του ταξεί για Σωσία του τον περιφρόνησε Κουρούπη.

Βράζει ο Σουρής τον «Ρωμίο», από πίσω του άμέσως ο Κουρούπης με το άηδέστατο «Ζλάπι» του. Τι Σουρής, τι Κουρούπης! Στίχους κι ο ένας, στίχους κι ο άλλος.

Ας τάφηνουμε τάλλω, κι' ας φτάσουμε στον 'Αριστοφάνη. Μεταφράζει ο Σουρής τις «Νεφέλες» μαγκρίζει κι ο Κουρούπης ύστερ' από τρία τέσσαρα χρόνια τις «'Εκκλησιαζούσες». Πώς είπατε; Νά μ'η μετρηθῆ με τον Σουρῆ και στον 'Αριστοφάνη, όπως μετρήθηκε μαζί του με τον «Ρωμίο»;

Κουρούπης ο άνθρ και τίποτε δεν έννοιει νάφηση άμαγάριστο. Και ο λέων των γλωσσικών θεμιών κοιμάται. Ίσως γιατί έχει λόγους προσωπικούς με τον 'Αριστοφάνη να τον άφηνει να μαγκρίζεται από τους διαφόρους Κουρούπηδες. Ήπειτα μὴν ξεχνάτε και τ'άλλο, πως ο Κουρούπης ρελαξαίνει πάντοτε τον Μιστρούτη και ο φροφύτης κ'ύπτις λέων όταν ρελαξαίνεται κάνει στραβῆ μάτια κι άρνιει τους λιθωνιστάδες του νάσελγάνουν σαν βερδῆτοι Σατυροί.

Η ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ ΤΟΥ ΦΙΛΗΝΤΑ

Ο φιλήντης σε λίγο τυπώνει ολόκληρη τῆ γραμματική του ξετελειωμένη. Τῆ τι αξίζει τὸ βιβλίο αυτό για τὸν γλωσσικὸ ἀγῶνι μπορεί να τὶ νοιώσει ὁποιοσ διαβάσει τὸ πρῶτο μέρος ποὺ τυπώθηκε ἔδῳ και δυὸ χρόνια. Τῶρα τὸ μέρος ἐκεῖνο ξαναχυμένο, καθαρισμένο ἀπ' τὰ λάθη, πῶ ἐπιστημονικὰ καταλογισμένο και συμπληρωμένο, θὰ τυπωθεῖ μαζί με τ' ἄλλα δυὸ μέρη ξετελειωμένα και μ' ἕναν καινούριο πρόλογο ἐπιστημονικὸ. Τῶρα λοιπὸν τίποτα δὲ ζητοῦμε ἀπ' τοὺς φίλους παρὰ να μὴν παρμελήσουνε να γίνουμε ὅλοι συδρομητάδες. Ὅσοι λοιπὸν ἔχετε κάποιο διάφορο για τῆ γλώσσά μας, εἴτε Ρωμιοὶ εἴτε Ρωμιόφιλοι ξένοι, πρέπει να πάρετε τὸ βιβλίο ποὺ θάχει 25-30 τυπογραφικὰ φύλλα σὰν τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Μαρασλῆ και θὰ ναι με πολυτέλεια τυπωμένο. Ἡ συδρομὴ εἶναι 5 δραχμὲς για τὴν Ἑλλάδα, 20 γροσῖα για τὴν Τουρκία και 5 φράγκα χρ. για τὸ ἔξωτερικὸ, π ρ ο π λ η ρ ω μ ῆ. Οἱ συδρομητάδες τῆς Ἑλλάδας στέλνουνε τὴν ἀιτησιὴ τους στὰ γραφεία τοῦ Νουμά - τῆς Τουρκικῆς στὸν κ. Φ. Φωτιάδην Γιατροῦ Péra-Gon/role agha-hamam 40— τοῦ ἔξωτερικῆς σ' ὅποιον ἀπ' τοὺς δυὸ τοῖς ἔρχεται καλύτερα.

ΙΩΑΝΝΗΣ Σ. ΛΙΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ
 ΥΦΗΓΗΤΗΣ ΕΝ ΤΩ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙῳ
 ΔΕΞΕΤΑΙ 3—5 Μ. Μ.

ἐλευτερωτάδες και οἱ ἴδιοι ὠδήγησαν τοὺς ἀντρεωμένους, διαβαίνοντας σιμὰ στοὺς ἀποκοιμισμένους φύλακες, και τοὺς εἰδείξαν τὴν κάμαρη ὅπου ὁ δρῆκος ἐκοιτῶτον ἀποκοιμισμένος.

Ἄμα οἱ παλληκαράδες ἐσίμωσαν στὴν πόρτα, εἶδαν πάλι μπροστὰ τους τὸν ἀσπρομάλλη γέροντα, τὸν προσάτην Ἰσκιου τοῦ Σουμιγιόσι. «Σὲ χαιρετῶ και πάλι Ράϊκο» εἶπε τὸ Πινέμα. Ὡς εἶδῳ καλῶ ἐπράξεις και σὺ δίνω τὴν εὐχὴ μου. Τῶρα πᾶς να τελειώσης τὸ ἔργο σου. Ὅμως πρέπει να ξέρεις; ποὺ ὁ Σχιούτεν Δόξι, ἔχει στὸ σῶμα μαγικὴ δύναμη και εἶναι γιομάτος φαρμάκι καθὼς τὸ φεῖδι. Ὅταν θᾶνε θανατερὰ πληγωμένοι θὰ μείνῃ ἀκόμη ζωντανὸς για λίγο, με ὑπόρση και με κακία, φαρμακρὸς για ὅποιον λαθῶση. Για τοῦτο λάθε και τὸ τρίτο δῶρο, ἕνα μαγεμένο σκοινί δέτε τον με δαῦτο ἐνῶ κοιμάται και θᾶνε ἀνυπεράστιστος.»

Ὁ Ἰάικος ὑπάκουσε στὸ Πινέμα κ' ἐπῆρε τὸ μαγεμένο σκοινί και με τοὺς συντρόφους του ἐμπῆκε στὴν κάμαρη τοῦ δρῆκου. Και τότε εἶδαν τὸ τέρας κοιτάμενο, ἀποκοιμισμένο, ἀψύχικο. Ἦταν μεγάλος, μαλλισρὸς γίγαντας, πολὺ μεγαλύτερος ἀπ' ὅτι ἐφανότου ἐξυπνος, δοντάτος, κρατοφόρος, και τρομερὸς ὅλος κόκκινος σὰν ἡ σιὰ, με διαδύου κεφάλι. Γύρω τουν ἦταν καμπόσες ὠραιὲς κυρίες, εὐγενικὲς σκλάβες. Ἐκείνες εἶδαν με χαρὰ τὸν ἐρχομὸ τῶν πολεμιστάδων ποὺ ἦταν ὀπλισμένοι με τὴν πανοπλία τους με τὰ διπλόχερα σπαθιά τους βαρεῖά τὰν βο-

ΨΥΧΑΡΗ

ΖΩΗ ΚΙ ΑΓΑΠΗ ΣΤΗ ΜΟΝΑΞΙΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΕΠΟΣ ΚΑΙΝΟΥΡΙΟΥ ΡΟΜΠΙΝΣΩΝΑ

— «Ὅσο θέλεις. Μὰ πρέπει τότες ὁ νάφτης; τὴ νύχτα μονάχα να δουλέψῃ.»

Σκιαχτήκε ἡ Μυριέλλα.

— «Τὴ νύχτα; Γιατί ἄφτό;»

«Μὰ δὲ βλέπεις ποὺ κιντεβεῖ κ' ἄνοιξη να σι-
 ἤγ; ἴχουμε γλήγορα καινούκιο, και τὸ καρλόκι σου δὲν εἶναι για τέτοια κῆφα.»

— «Τὴ νύχτα, ἐγὼ ροδούμαι...»

Κι ἀλλῆθεις, ροδούτανε περισσότερο ἴσαι τὴ σκοτάδι ἀπὸ τὸ Γιάννη τον ἴδιο.

— «Ἐλα τώρα, και δὲν εἶπαμε πως θὰ περπατάμε σὰν τοὺς σπῆρους. Τὸ φεγγάρι ἔδῳ εἶναι δεφτερος ἄλιος. Ἐὰ προσμένουμε τὴ φεγγερομομασία. Τί λές, ἀρέν-
 τισσα;»

Ἡ ἀρέντισσα δὲν ἔλεγε τίποτα. Μὰ τῆς ἔστρεψε πολὺ. Σὰ γρόμωσε τὸ φεγγάρι, τῆς ἔστρεψε κῆμα περισσότερο.

— «Ἄς δοκιμασσουμε, λέει.»

Ὁ Γιάννης χαμογέλασε. Τὸ χαμόγελὸ του ἦμοι, τὸ εἶδανε τὰ γένεια του μονάχα. Ἦξερε πῶς ἡ δοκιμασιὰ οὔτε ὠρα δὲ θὰ βαστούσε, και μέλιστα πῶς ἡ Μυριέλλα δὲν καταλάβαινε ἀκόμη τὴ μεγαλύτερη δυσκολία τοῦ ταξιδιῆ, ποὺ μῆτε τῆς ἔλεγε να τῆς τῆν πῆ ἀπὸ τώρα.

— «Ὅριστε, λέει, σούβερα πίτηδες και παπούτσι, ὄχι ἀπ' ἄφτὰ δὲ ποὺ πλέεις τὸ λόγου σου με φύλλα και με λουλοῖδικ. Δὲν κάνουμε. Σκότωσα δυὸ κατσίνες σου τᾶρτεῖξῃ με τὸ πεσοί τους. Εἶναι γερὰ σὰν τὸ σίδερο.»

Τί γερὰ και ξεγερά; Κομματιαζόνταν τὸ κοριτσι. Τὰ βράχια τῆς τᾶραγαν ὡς και τὸ κατσικόπεσο. Τὰ γόνάτῃ τῆς σπακμένα.

— «Κακοτοπιὰ!..» τῆς κᾶνει ἴσουζ ὁ Γιάννης.

— «Δὲ γυρίζουμε πίσω;»

— «Κακοτοπιὰ και να γυρίσουμε.»

— «Ἄς μείνουμε λοιπὸν ἔδῳ!»

Κοίταξε τὰ φύλλα 96, 97, 98, 99, 100, 101, 102, 103, 104, 105, 106, 107 και 108.

— «Και να μείνουμε ποὺ κακοτοπιὰ.»

— «Τότες τί θὰ γίνουμε;»

— «Μὰ νά, ἐγὼ λέω, ἀρέντισσα, να πλαγκῆσῃς με τὸ κέρι σου, ἀπάνω στὸ μαλακὸ τὸ δέριμα, ποὺ θὰ σου στρώσω πρῶτα χᾶμον. Βλέπεις; Ἄπὸ κατσίνια και ἄφτό, ἀπὸ τρεῖς κατσίνια μέλιστα. Κουκουλωμεσαι. Τότες ἐγὼ σε σκῶνω στὰ χέρια μου, χωρὶς να σ' ἀγ-
 γίξω, και για δυὸ ὠρες σε πᾶγκῶνω. Ἐὰ φτάσουμε τὰ ξημερώματα.»

Τὸν κοιτάξε ἡ Μυριέλλα. Ντράπηκε για τὴν πρόβ-
 της, για τὴν κλοσὴν του, για τὴν καρδιά του.

— «Και να ξερεις πῶς ἐν πίσω, δηλαδὴ ἐν τύχη και με φέρεις σε ἀνάγκη να κατακυλισω, θὰ σκοτωθῶ, γιατι ἔτσι τὸ θέλω.»

Τὰ μάτια του, με πᾶνω, τᾶραγαν τὰ μάτια τῆς τρυφερά.

— «Μὴ φοβάσαι, και κάλλια πῆθαινε ἐγὼ.»

Τοῦε λυπήθηκε. Ἄμῃσως βίχτηκε χᾶμου και ἀγά-
 λια ἀγάλια, σὰν ἡ μῆννα τὸ παιδί, τὴν πᾶρε στὴν ἀγκαλία του.

Στὰ χέρια τὰ δυνάτῃ ποὺ τῆ βαστούσαν, ἡ Μυ-
 ριέλλα ἐνοιώθε πᾶς ἀκκομπῶσε τὸ κορμὶ της σε σταῦ-
 μα πῶ σίγαρο, πῶ γερὸ, πῶ ἀσπαστο και ἀπὸ τὸ βρά-
 χη. Ποτὲ της, τὴν ἀκουσούδουκα της ἐκαὶ κᾶτω, δὲ χᾶρηκε τέτοια ἴσουζῃδα.

Ὁλοστρόγγυλο φεγγάρι ἔλουζε με τὸ φᾶς του τὰ βουνά, τὴ θάλασσα και τὸν οὐρανὸ. Στὴ Μασατιέρα, ὅπως και στὴ Σάντα Κλέρα, σὰ δὲν ἔχει φεγγαρία, φαίνεται ἀπάνω μονάχα ἡ σικαστερὰ ἐκείνη, ποὺ ἐνο-
 μάζεται ὁ Σταβρὸς τῆς Μεσηδρίας, γιατι ἔχει σταβροῦ
 μορφή ἄλλο ἀστέρι δὲ βλέπεις, και γύρω γύρω στὸ Στα-
 βρὸ, πισόμαθρο χᾶσι. Με τὸ χᾶσι ἄφτό, με τὴν ἀδικ
 ὀλοβαθη τοπωσιὰ, τᾶμαζε ἡ Μυριέλλα στὴ μοναξιά
 της. Τῶρα γουσαρὶ ὁ οὐρανὸς, ἡ θάλασσα πλημμυρια-
 σμένη ἀπὸ ἀχτίδες μαλακαπένιες, τὰ βραχουδούνα σὰν
 τὰ διακάντια. Γυάλιζαν οἱ κορφῆς τους, γυάλιζε στὰ
 πλάγια και στὰ παραπλάγια τους κᾶπου ὡς και τὸ σκο-
 τᾶδι, σὰ μισοβρεμένο, σὰ μισοξᾶθμένο ἀπὸ τὴν ἀντι-

λίμη και κοφτερὰ τὰν ζουράφια.

Ἔχοντας στὸν νοῦ τους τὴ συμβουλή τοῦ Στοιχειοῦ ὁ Ράϊκος και οἱ σύντροφοί του ἔδσαν σριχτᾶ με τὰ σκοι-
 νὰ τὸ δρῆκο ἀπὸ τρεῖς κολῶνες τῆς κάμαρας. Κ' ἔπειτα ὁ Ράϊκος με ἰμὸ μεγάλη σπαθιά ἐπῆρε τὸ τρομερὸ κεφάλι. Τότες ἐζᾶνηκαν ἀληθινὰ τὰ λόγια τοῦ Ἰσκιου τοῦ Σουμι-
 γιόσι, γιατι τὸ μεγάλο κεφάλι ἐτινάχτη στὸν ἀέρα τρι-
 ζοντας τὰ δόντια και ξερνῶντας οἶμα, κ' ἦρθε κ' ἔπεσε
 πάνω στὸ κεφάλι τοῦ Ράϊκου χᾶνοντας τὰ δόντια στὴν
 περικεφαλαία, κ' ἔκαμε για μία στιγμή να γονατίση ὁ
 ἦρωας. Ἀγκαλὰ ὁμως και τὰ δόντια ἐτρέψτησαν τὸ σκληρὸ
 ἄσπᾶλι τῆς περικεφαλαίας, ὁ μαγεμένος σκοῦφος ἀπόμεινε
 ἔβλαθος και ἔτσι τὸ δῶρο τοῦ Στοιχειοῦ ἐγλύτωσε τὸ
 Ράϊκο. Ἀφοῦ κι' ὅλας τὸ κεφάλι ἦτον κομμένο, ολόκληρο τὸ
 πελόριο κουφῆρι, ἐστριφογύρισε κ' ἐσπαρτᾶρη σιτασκίζοντας
 ὅλα τὰ σκοινιὰ παραχτῶς ἀπὸ τὸ μαγεμένο, ποὺ τοὺς εἶχε
 δώση τὸ Πινέμα. Αὐτὸ ἐθάσταζε και ἀμέτωο οἱ σπαθῆροι
 ἐρρικτήκαν πάνω στὸ κορμὶ και τᾶκοψαν κομμάτια με τὰ
 κοφτερὰ σπαθιά τους ἐνῶ οἱ δύσταυες κυρίες ἐκοίταζαν πε-
 ρίτρομες τῆ φοβερῆ σκηνή. Ἔτσι ἐφονεύτη ὁ Σχιούτεν
 Δόξι, και τὸ κορμὶ του τεμαχισμένο δὲν ἐμπορούσε πᾶλι
 να βλάψῃ.

Ὅμως οἱ φοβεροὶ βρόντοι τοῦ καλέματος ἐξύπνησαν
 τοὺς δαίμονες ποὺ ἐρρικτήκαν σούβρου μούρδου πάνω
 στὸ Ράϊκο και στοὺς σπαθῆρους του. Μὰ ὁ Ράϊκος ἔρριξε
 πέρα τῆ χαλασμένη περικεφαλαία, ὄχι και τὸ μαγεμένο

σκοῦφι, κ' ἐπλήγωσε τὸν καπετᾶνιο, ἕμα ποὺ ἐφανέρωθη,
 καταφέρνοντας μία τρανὴ σπαθιά ποὺ τοῦ χᾶρισε στὴ μέση
 τὸ κεφάλι ὡς τὸ πηγούνι. Και οἱ σύντροφοὶ του ἐπαῖξαν κι'
 αὐτοὶ τῆς σπάθης τους πολεμῶντας τοὺς δαίμονες. Ὁ Βα-
 τανάβε νὸ Τσουνας, ὁ πρῶτος σπαθῆρος τοῦ Ράϊκου και ὁ
 πῶλι ἀγαπημένος του, ποὺ χροῖνα ὀπίσω τὸν εἶχε βοηθήτη
 στὸ φῶνο τοῦ δαιμόνου Σπίδερ, ἔκοψε στὴ μέση ἕνα ἀσχη-
 μότατο δαίμονα χωρίζοντας τον σε δύο στὴ ζωση, ἐνῶ ὁ
 Σουϊετάκι και ὁ Σαδαμίχι ὁ γορευτῆς, ὁ καθένας ἐκότωσε
 ἕνα δαίμονα με τρομερὸ χτύπημα ποὺ πέφτοντας ἀνῆμσα
 τοῦ λαίμου και τοῦ ὄμου ἐχώριζε τὸ κορμὶ πατῶκορφα.
 Και οἱ ἄλλοι με παρόμοιες τεχνικᾶτες σπαθιὲς ἔρριξαν κᾶτου
 τοὺς δαίμονες ποὺ τοὺς ἀντιμετώπιζαν. Και ὁ τᾶκος
 ἐγενότου με λυσσιασμένη μᾶνητα, ἡ μισὴ δωδεκάδα πολε-
 μιστάδες δὲν ἔχαναν τὴ θέση τους και ἐσκότωναν τοὺς
 δαίμονες καθὼς ἐπαῖναν στὴ μαλλιά, ὡς ποὺ ὕτερα ἀπὸ
 μεγάλον ἀγῶνα και πολλὰς λιθωματιὲς ἐξολόθρευαν ὄλη
 τὴ σωματοφυλακή.

Ἐπειτα οἱ ἦρωες ἀναζήτησαν τῆς φυλακῆς ὅπου ὁ δρᾶ-
 κος ἐφυλάκωνε τοὺς σκλαβωμένους, και ἀφοῦ πολλῶρα
 ἐγύρψαν ἐκατᾶρθαν σ' ἕνα φοβερωτάτον τόπον ὅπου ὄλι-
 γυρα ἦταν σπηλιὲς και ὅπου ἡ γῆς ἦταν στρωμένη καύκαλα
 και κοκχᾶλες. Αὐτοῦ εὐρήκαν δυὸ δαίμονες ποὺ ἐφύλαγαν,
 τοὺς δύο ὕστερους, μεγαλύτερους και τρομερωτέρους ἀπὸ
 τοὺς ἄλλους· αὐτοὺς τοὺς ἐπικταν ζωντανούς και τοὺς
 ἔδσαν καλὰ με σκοπὸ να τοὺς βάλουν ὀδηγοὺς για τῆς